

изъясно е исписано прощаванъето на Ахиллеса съ Бризеида! какъвъ стиль! каквы главы! каквы! а! . . .

— Похвала отъ устата на Паиса връху таквызи предмети има голъма цѣна, рече серіозно Клодій; той има живописанія въ къщата си. Каква живопись! Вижда чловѣкъ ржката на Зевксиса.

— Ласкаешъ ма, Клодіе, да, наистина ма ласкаешъ, рече едилтъ (който бѣше прочуть въ Помпея за най-безвкусната живопись на дома си). Но при сячко туй не настоявамъ да ти противорѣжъ, защото има въ тѣхъ прѣкрасны нѣкон изображенія. Да, тако ми Аполлона! поне колкото за цвѣтоветѣ не ще да кажъ нѣщо и за очертаніята. Но готварницата ми, приятели, какъ ви са види? Тамъ вече живописътъ е съвсѣмъ мое изнамѣрванъе.

— Какъ е? Попыта Главкъ. Азъ още не съмъ виждалъ готварницата, макаръ че често съмъ испытвалъ способностъ-та на готвари ти.

— Готварьтъ ми, Аѣнианине, принася трофеитѣ на искусството си на жертвеника на Веста чрезъ дѣйствителна муруна, която отъ далечъ още са види какъ са върти на рѣженъ, има си цѣната изнамѣрванъето!

Въ тѣзи минута влѣзохъ робитѣ и носяхъ на покрита табла закуски помежду вкусны смоквы и прѣсны зеленуцы порѣсени съ ситѣтъ, помежду малкы морскы рыбки и ейца бѣхъ наредены правилно малкы чашкы съ вино умѣренно подсладенно съ медъ. Сячко туй като са расположи правилно по трапезата, млади роботы обикаляхъ петмината сътрапезници (повече тѣ не бѣхъ) съ сребърна умивалница и съ кърпы съ златы рѣсны. Но едилтъ гордо извади отъ пазвата си своя кърпа, на която рѣснитѣ бѣхъ двойно дългы и като си отриваше ржцѣтъ правяше да привлече поглѣдытъ на другитѣ къмъ себе си.

— Колко е великолѣпна кърпата ти! рече Клодій, рѣснитѣ ѳ сж широки като на единъ поясъ.

— Малкы работы, Клодіе, малкы. Увѣрихъ ма че тѣзи рѣсны сж послѣдната мода въ Римъ. Но Главкъ по-добрѣ отъ мене познава тѣзи работы.

— Милостивъ ми бѣди, Бакхусе, рече Главкъ, като си паведе благочестиво главата предъ образа на божеството което лежеше посрѣд-трапезата, на която жгълитѣ бѣхъ занеты отъ солницѣтъ и отъ Ларытъ.

Сътрапезницитѣ са помоляхъ заедно, поляхъ вино на таблата и направихъ обикновенното възлияніе на боговетѣ, и подирь туй като са възлеглихъ на одроветѣ наченяхъ да вечерятъ.

— Ако съмъ пилъ вино въ Помпея по-хубаво отъ туй, нека тѣзи чаша да бѣде послѣдната на живота ми! рече Салустиѣ, като испи до